

i sidste Instans skal afgøre Sagen ved Dom, tillige skulde efter en foreløbig Undersøgelse gøre vedkommende det Tilbud at rette for sig i Mindelighed. Jeg tror ikke, at det vil være heldigt. Det vil for det første kunne influere paa den enkelte Dommer saaledes, at han, der jo skal stille en saadan Opfordring paa Grundlag af den foretagne Undersøgelse, vil føle sig kaldet til saa vidt muligt at se at faa Sagen til at falde ud til en Domfældelse. Men selv om denne Risiko ikke vilde være saa stor, vil det let hos Folk vække den Forestilling: Ja, vi have jo ikke andet at gøre, det er Dommeren, som her har opfordret os til at betale denne Bøde; han skal siden dømme i Sagen, og vi ere altsaa nødte til at erlægge den, thi ellers bliver Følgen den, at vi blive idømte en større Bøde. Jeg tror, at skulle vi have denne Institution, skal det netop, som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) udviklede, ikke være Retten, til hvem Myndigheden henlægges, men Retten skal først have med Sagen at gøre, naar Politidirektøren henviser Sagen til Retten.

I Forbindelse hermed maa jeg udtale mig over for det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst), der udtalte sin Forundring over, at Lovforslaget alene skulde finde Anvendelse paa Kjøbenhavn. Det er netop foreslaaet, fordi her i Kjøbenhavn have vi Adskillelsen mellem Anholdelses- og Anklagemyndigheden med Hensyn til Politisager paa den ene Side og saa den retslige Behandling af dem paa den anden Side, idet de offentlige Politisager ikke komme for Retten uden gennem Politidirektøren. Men anderledes forholder det sig — naar jeg ser bort fra Frederiksberg — med Hensyn til det øvrige Land, idet der falder Politimesterens og Dommerens Person sammen, og det er netop denne Betragtning af det lidet heldige i, at den samme Person, der skal afsige Dømmen, ogsaa skal give dette Bødepaalæg, der har gjort, at jeg ikke har foreslaaet en almindelig Lov for hele Riget, men alene indskrænket den til Kjøbenhavn. Her er der særlig Trang til det, baade for Rettens Vedkommende og ogsaa for en stor Del for Publikums Vedkommende, idet Møder i Politiretten netop blive mere byrdefulde for Publikum her end andre Steder, fordi der her er en stor Masse Sager for den enkelte Dommer. Det er mig bekendt, at det, naar Proceskommissionens Betænkning fremkommer, kan ventes, at der i den vil findes Forslag til Indførelse af Instituttet for hele Riget, naar man faar den ny

kriminelle Procesordning gennemført, hvor den dømmende Myndighed bliver adskilt fra Politimyndigheden. Men ogsaa derfor mener jeg, at det er en særlig Fordel nu at indføre denne Institution alene for Kjøbenhavn. Selv om man fremmer Sagen om Indførelse af de ny Procesregler saa meget som muligt, vil der dog altid hengaa nogle Aar, inden dette vil lykkes. Det bliver imidlertid bestandig mere og mere paastrængende at faa denne Hjælp her i Kjøbenhavn. Og derved vil man jo ogsaa have Lejlighed til, inden Systemet muligt bliver gjort anvendeligt for hele Riget, saa at have set det i sin praktiske Skikkelse.

Det blev anført til Støtte for Betragtningen om det mindre heldige i, at Sagen blev overladt til Politiet, at dette var en Slags dømmende Myndighed, og samtidig udtalt, at selv om det ikke var en Dom, men et Forslag, havde det dog meget stor Lighed dermed. Jeg skal sige hertil, at det vilde ganske vist være Tilfældet, naar Forholdet blev det, som det er i Norge; at der paahviler Politimesteren, altsaa her Politidirektøren, Pligt til i enhver Politisag at give et saadant Paalæg, men det er netop af Hensyn hertil ikke foreslaaet saaledes. Der staar i Paragraffen, at han skal netop ikke handle som den, som afgør Tvisten, men skal i de Tilfælde, hvor Sagen er simpel og klar og forekommer ham at være tilstrækkelig oplyst, for at spare baade Retten og den sigtede Ulejlighed, give denne Lejlighed til at rette for sig. Hvis Omstændighederne ikke ere saaledes, hvis Sagen kan frembyde først og fremmest faktiske Tvivl og dernæst ogsaa juridiske Tvivl, skal han ingenlunde give sig af med at give noget Paalæg. — Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds omtalte det uheldige i, at der staar Ordet „kan“, ikke fordi han syntes at have noget i og for sig mod Tanken, men fordi han savnede yderligere Regler for denne Politidirektørens Myndighed for at kunne kontrollere ham med Hensyn til Misbrug. Mig forekommer det ikke, at der er Grund til at binde ham mere paa dette Punkt, end man gør med Hensyn til Anklagemyndigheden. Er det en Politidirektør, der vil skærme en god Ven og Bekendt, kan han lige saa godt gøre det, hvor han skal henvise til Retten, men det hører i øvrigt til de Ting, som kunne gøres til Genstand for nærmere Behandling i Udvalget. — Naar det ærede 11te kongevalgte Medlem mente, at det kunde medføre Ulemper for vedkommende, saa er denne Ulempe i Virkeligheden ganske ringe og bestaar kun i, at